

HỒI 307

Nỗi Khổ Âm Thâm

K

hấu Trọng nhìn Tống Lỗ rót rượu vào ly, cười khổ nói: “Lỗ thúc sao biết tiểu diệt ở đây?”.

Tống Lỗ nâng ly lên cạn với gã, rồi cười cười đáp: “Úc Lâm là địa bàn của Tống gia chúng ta, gió thổi cỏ lay gì cũng đều không qua mắt được chúng ta, huống hồ ta đã đợi sẵn ở đây để cung hầu đại giá Tống tiểu tử nhà ngươi, chỉ bất quá để ngươi gặp Ngọc Trí trước mà thôi”.

Rượu nóng chảy qua cổ, đi xuống ruột, bất giác làm Khấu Trọng cảm xúc dâng trào: “Lỗ thúc đã gặp Ngọc Trí, chắc cũng biết tại sao tiểu tử lại tới đây uống rượu, nàng có ở trong thành không?”.

Tống Lỗ thân thiện đưa tay vỗ vai gã, mỉm cười hòa ái nói: “Tiểu Trọng chớ trách nó, nó vì một nguyên nhân không thể nói ra nên mới đành nén lòng cự tuyệt ngươi thôi, chắc chỉ trong thời gian tới là ngươi biết được nguyên nhân đó thôi”.

Khấu Trọng thở dài: “Nàng đã nói rồi, Tống phiệt chủ đã khắc tên tiểu tử lên đá mài đao của người! Ôi! Có phải chuyện này là thật không?”.

Tống Lỗ gật đầu: “Chuyện này đúng là không giả, ta từng đích thân hỏi đại huynh, nhưng huynh ấy chỉ cười cười không nói, khiến ta không biết đâu mà lần. Có điều chuyện Ngọc Trí cự tuyệt người không hề liên quan đến chuyện này”.

Khấu Trọng cười khổ nảo: “Vậy rốt cuộc là vì cái gì?”.

Tống Lỗ rót đầy chén rượu cho gã, từ từ nói: “Nó không muốn vì ngươi mà Tống gia trực tiếp tham gia vào cuộc chiến tranh bá thiên hạ này”.

Khấu Trọng thất thanh kêu lên: “Gì hả?”

Tống Lỗ nghiêm mặt nói: “Trong Tống gia chúng ta, có hai cách nhìn khác nhau với tình thế thiên hạ hiện nay, một phái cho rằng đây là thời cơ tốt nhất để chấn hưng Tống gia, phái này có thể gọi là phái chủ chiến, do Tống Trí dẫn đầu, chủ trương lấy Lĩnh Nam làm căn cứ

địa, rồi mở rộng ra Trường Giang, xây dựng một hoàng triều của người phương Nam, ít nhất thì cũng phân đôi thiên hạ với người phương Bắc”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Phái còn lại đương nhiên là phái chủ hòa, chỉ cần Tống gia giữ được Lĩnh Nam, bởi có biển lớn núi cao ngăn cách, bất luận thiên hạ lọt vào tay ai, cũng chỉ có thể dùng chính sách chiêu an với họ Tống, núi cao hoàng đế xa, Tống gia chẳng khác nào vạch đất xưng vương. Chỉ là không biết phái này do ai dẫn đầu vậy?”.

Tống Lỗ nói: “Chính là Sư Đạo và Ngọc Trí, còn ta thì cho rằng hai sách lược này đều có thể thực hiện. Nhưng Sư Đạo và Ngọc Trí lại không nhìn thấy người dân Liêu Lý ở Lĩnh Nam phải chịu cảnh máu chảy đầu rơi vì Tống gia chúng ta”.

Khấu Trọng hiểu ra mọi chuyện, đồng thời cũng nảy sinh nghi vấn mới, bèn hỏi: “Vậy phiệt chủ lão nhân gia rốt cuộc là nghiêng về chủ trương nào?”.

Tống Lỗ nói: “Đại huynh chưa bao giờ tổ lập trường của mình”.

Khấu Trọng ngây người nói: “Sao lại như vậy được?”.

Tống Lỗ nhún vai nói: “Đại huynh hành sự xưa nay đều khiến người ta khó hiểu. Một mặt để mặc cho Tống Trí chiêu binh mãi mã, tiến hành huấn luyện và chuẩn bị chiến tranh, mặt khác lại nói thời cơ chưa tới, bắt Tống Trí án binh bất động. Giờ chắc ngươi đã hiểu tại sao Trí huynh lại nhiệt tình với chuyện của ngươi và Ngọc Trí đến thế, còn Ngọc Trí thì rõ ràng là tình sâu tựa biển, nhưng vẫn tỏ ra vô tình lãnh mạc với ngươi rồi chứ?”.

Khấu Trọng như bị ai phủ chú, cứ cười ha hả mãi không thôi, gã nâng ly lên nói: “Nào, tiểu diệt kính Lỗ thúc một ly!”.

Tống Lỗ vui vẻ đối ẩm với gã.

Kế đó đến lượt Khấu Trọng rót rượu cho y, lúc này ánh mắt gã đã khôi phục lại thần quang, hơn nữa còn cười cười nói: “Giờ tiểu diệt mừng rỡ đến nỗi chỉ muốn hát vang một khúc, thì ra trong lòng Trí Trí vẫn có Khấu Trọng này. Chuyện này không khó giải quyết, nếu sau này Khấu Trọng đoạt được thiên hạ, tự nhiên sẽ đến đây cầu thân Trí Trí, còn như bất hạnh chiến bại thân vong, chuyện này coi như không có. Tiểu tử căn bản không có mượn binh mượn tốt của Tống gia, chỉ cần các vị viện trợ về vật chất là đủ rồi”.

Tống Lỗ nói: “Chuyện này quan hệ trọng đại, cần phải được đại huynh gật đầu mới được. Vấn đề là huynh ấy đã khắc tên ngươi lên đá mài đao, theo lệ thường thì giờ ngươi đã

là đối thủ của huynh ấy, để người đi gặp đại huynh thì thật hung đa cát thiếu, vì vậy Trí Trí mới cản không cho người gặp cha nó, Trí huynh cũng rất phiền não vì chuyện này”.

Khấu Trọng bèn hỏi: “Trí Trí đang ở đâu? Tiểu diệt muốn gặp nàng!”.

Tống Lỗ vuốt râu nói: “Nó đã về Sơn Thành, ta cũng vì nhận được phi cấp truyền thư từ đó nên mới biết người và nó đã gặp nhau đấy chứ”.

Khấu Trọng nâng chén uống sạch trơn, mắt hổ sáng rực lên: “Chúng ta lập tức đến Tống Gia Sơn Thành, tiểu diệt không đợi được thêm khắc nào nữa rồi!”.

oOo

Thuyền buồm không ngừng đến gần, trên thuyền nhấp nhô chừng hơn chục người. Thị lực Từ Tử Lăng cao hơn Lâm Lang gấp bội, thấy trong đó còn có hai nữ nhân, một người là lão bà tóc bạc trắng như cước, còn một người trẻ thân hình đầy đặn, điệu bộ mê người, đều mặc y phục hoa của người Miêu, khoảng cách vẫn còn tới cả dặm, nên gã cũng không nhìn rõ được diện dung thế nào.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: “Có cả một lão bà bà trên thuyền, không biết là ai nữa!”.

Lâm Lang biến sắc thốt: “Nhân lực Cung gia thật kinh hồn, bà tử đó có phải tóc trắng như tuyết, tay cầm phất trần không?”.

Từ Tử Lăng vận công vào song mục nhìn lại, gật đầu nói: “Đúng là có cầm một thứ trông giống như phất trần, vị lão bà này là ai vậy?”.

Lâm Lang giật bắn mình thốt lên: “Thật quái dị! Thông Thiên Lão Lão Hạ Diệu Doanh xưa nay vốn không hỏi chuyện giang hồ, Hoắc Kỳ Đồng tuy là nghĩa tử của bà ta, nhưng chắc cũng chưa đủ tư cách mời bà ta xuất sơn đâu”.

Từ Tử Lăng thầm cảm thấy ba chữ Hạ Diệu Doanh này rất quen tai, rồi chợt nhớ ra là đã từng nghe Trác Kiều đề cập tới vị Thông Thiên Lão Lão này, nói bà ta tinh thông thần thuật, có thể đối thoại với người chết ở địa phủ âm tào, còn nói muốn đến Tứ Xuyên tìm bà ta để hỏi chuyện Trác Nhượng xem đã đầu thai chưa. Thật không ngờ gã lại đụng đầu với bà ta ở nơi này”.

Nghĩ đoạn, gã lại nói: “Bên cạnh bà ta còn một miêu nữ, tướng mạo rất xinh đẹp”.

Lâm Lang thở hắt ra một hơi nói: “Đó nhất định là Mỹ Cơ Ty Na của Ba Minh, nàng ta là đệ tử đắc ý của Hạ Diệu Doanh, cũng là người kế thừa của Hợp Nhất Phái, nghe nói chỉ trong thời gian tới đây là Hạ Diệu Doanh sẽ truyền chức phái chủ cho nàng đó”.

Kể đó y lại lộ vẻ khó xử nói: “Hợp Nhất Phái và Ba Minh đều là những đại bang đại phái mà Ô Giang Bang không thể đụng tới, chuyện này chỉ sợ cả Sa lão đại cũng không thể che chở được rồi”.

Từ Tử Lăng đang định lên tiếng thì chợt nghe thanh âm hùng hậu của Hạ Diệu Doanh truyền tới: “Quả nhiên là Cung Thần Xuân người, ta còn tưởng ngươi chết rồi chứ!”.

Chỉ nghe thanh âm truyền qua khoảng cách xa như vậy mà vẫn rõ ràng từng chữ một, là cũng biết nội công lão bà này đã đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh rồi.

Từ Tử Lăng cảm thấy cả gương mặt mình nóng bừng lên như sát ốt. Đặc biệt là lúc nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Lâm Lang gã lại càng lúng túng. Bản thân đang ra vẻ kiêu ngạo dũng vi, chẳng ngờ sự tình lại thành ra đối phương vì “mình” mà tới, cũng may có lớp mặt nạ Cung Thần Xuân che dấu, nếu không quả thật gã không biết tìm cái lỗ nào mà trốn cho bớt hổ thẹn nữa.

Từ Tử Lăng chỉ đành cười khổ nói: “Lâm huynh chủ cho thuyền cập bờ đi, để mình ta giải quyết chuyện này là được, không cần lo lắng!”.

Lâm Lang ngạc nhiên thốt: “Cung gia rõ ràng là không quen biết Hạ Diệu Doanh, tại sao thái độ của họ lại như gặp phải người quen cũ vậy?”.

Từ Tử Lăng biết y đã nghi ngờ, đành giải thích qua loa: “Chuyện này một lời khó mà nói hết được, tình hình khẩn bách, Lâm hương chủ mau cho thuyền cập bờ đi!”.

Lâm Lang thấp giọng nói: “Cung gia có bao nhiêu phần chắc chắn vậy?”.

Từ Tử Lăng ngưng thần quan sát “địch nhân” chỉ còn cách chừng năm chục trượng, lắc đầu nói: “Khó nói lắm, nếu chúng nhất tề xuất thủ, thắng bại khó đoán, nhưng thoát thân có lẽ không thành vấn đề”.

Lâm Lang giật mình chấn động thốt: “Thông Thiên Lão Lão là nhất phái chi chủ, tuyệt đối sẽ không liên thủ quần công, Cung gia đã tự tin như vậy, vậy thì hãy đợi chúng đến rồi phân tài cao hạ, thứ cho tề bang không tiện nhúng tay, mong Cung gia bỏ quá!”.

Từ Tử Lăng cảm kích nói: “Lâm hương chủ quả thật rất nghĩa khí. Dù chuyện này phát triển thế nào, Cung Thần Xuân này cũng tuyệt đối không để quý bang bị liên lụy đâu”.

Đúng lúc này, thanh âm của Lôi Cửu Chỉ vang lên phía sau hai người: “Nếu Cung huynh không chê, tiểu đệ mong được cùng Cung huynh tiến thoái!”.

Từ Tử Lăng và Lâm Lang ngạc nhiên nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu tại sao Lôi Cửu Chỉ lại ngu xuẩn tới mức nhúng tay vào bãi nước đục này.

oOo

Tổng Gia Sơn Thành nằm ở nơi giao nhau giữa hai dòng sông, ba mặt là nước, hùng vĩ to lớn, thạch thành được xây trên lưng chừng núi, uốn lượn dọc theo triền núi, kiến trúc chủ đạo được xây trên một bình đài rộng, hình thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, nhất phu đương quan vạn phu nan địch, từ đây có thể nhìn thấy toàn cảnh Úc Lâm quận, tựa như sức mạnh chúa tể nắm giữ an nguy của cả vùng Lĩnh Nam.

Dọc bờ sông còn có mấy chục kho hàng lớn và hơn trăm bến thuyền lớn nhỏ, khi Khấu Trọng theo Tống Lỗ ngồi thuyền qua sông, trên bến có đầy thuyền lớn thuyền nhỏ, thuyền buôn qua lại trên sông như thoi đưa, khí thế phồn vinh thịnh vượng khiến gã vô cùng ngưỡng mộ.

Khấu Trọng thở dài: “Quần sơn vây quanh, Úc thủy lượn vòng, kỳ phong hiểm trở, cho dù có mấy vạn tinh binh, chỉ sợ cũng khó có đất dụng võ”.

Tống Lỗ vuốt râu mỉm cười nói: “Sơn thành này không biết đã tiêu hao mất bao nhiêu nhân lực vật lực, tổn mất hơn trăm năm mới xây dựng được quy mô như vậy. Trong thành lúc nào cũng có đủ lương thực dùng cho hơn một năm lại có cả nước suối vừa trong vừa mát, dùng để pha trà thì đúng là tuyệt phẩm nhân gian”.

Ánh mắt Khấu Trọng dừng lại trên con đường dốc có thể cho năm ngựa cùng chạy song song đi lên núi, cười cười nói: “Vậy tiểu đệ nhất định phải uống thêm mấy ngụm nữa mới được”.

Tống Lỗ nói: “Xây dựng sơn thành chủ yếu là vì địa thế hiểm yếu, nhưng nếu không có Úc Lâm Quận giàu có bên dưới, sơn thành này cũng chỉ được cái hùng vĩ tráng lệ mà thôi. Giờ thì có thể hỗ trợ lẫn nhau, hơn nữa giao thông thủy lục đều rất tiện lợi, có thể đi khắp cả nước”.

Thuyền nhỏ vừa cập bờ đã có hơn mười hán tử kinh trang thuộc hạ họ Tống dẫn ngựa ra đón, người nào người nấy đều tinh thần phấn chấn, lưng hùm eo gấu, không ai là không phải hảo thủ, đối với Khấu Trọng rất cung kính hữu lễ, lộ ra thần sắc tôn kính ngưỡng mộ.

Hai người tung mình nhảy lên ngựa, rời khỏi bến thuyền đi về phía sơn thành dưới sự tiễn hô hậu ủng của đám hảo thủ Tống gia.

Mỗi lần đi qua chỗ hiểm yếu trên sơn đạo, Khấu Trọng đều có cảm giác như đang lơ lửng giữa trời, bên dưới là dòng nước cuộn chảy, kỳ cảnh vô cùng vô tận.

Khấu Trọng càng ngắm càng cảm thấy sáng khoái tinh thần nghĩ đến sắp được gặp mặt người ngọc, không nén nổi cảm xúc hú một tiếng dài, thúc ngựa phóng đi.

Chúng nhân cũng thúc ngựa theo gã, lao vút đi như những con gió trên sơn đạo, cửa thành mở sẵn đã hạ cầu treo, Địa Kiếm Tổng Trí đứng sẵn ở ngoài nghênh tiếp: "Phiệt chủ có lệnh, mời Thiệu soái lập tức đến Ma Đạo Đường gặp mặt!".

oOo

Thuyền buồm của Ô Giang Bang từ từ giảm tốc, thuyền địch mau chóng tiếp cận, Từ Tử Lăng không còn thời gian hỏi Lôi Cửu Chỉ xem tại sao lại "kiến nghĩa dũng vi" như vậy, chỉ trầm giọng cảnh cáo: "Lôi huynh chớ nên nhúng tay vào chuyện này, Cung mỗ sẽ tự có cách ứng phó".

Tiếng gió phát phối nổi lên, bảy tám bóng người từ thuyền địch tung người lao tới, ba người vội vàng lùi lại, để lộ khoảng không gian phía trước cho "khách nhân".

Chỉ nhìn thân pháp và tốc độ của địch nhân cũng có thể biết võ công đám người này cao hạ thế nào.

Thông Thiên Lão Lão Hạ Diệu Doanh là ung dung nhất, chỉ bay lên chệnh chệch chừng một trượng rồi đột nhiên đổi hướng tăng tốc, vượt qua không gian hai trượng, hạ thân xuống sàn thuyền đầu tiên. Nếu có người có ý đồ cản bà ta lại dựa theo góc độ và tốc độ nhảy lên, tất sẽ tính toán sai lầm bởi sự đột ngột đổi hướng này. Nhất phái chi chủ, quả nhiên không phải tầm thường.

Lão bà này làm Từ Tử Lăng nhớ lại Ngân Phát Diễm Mị Đán Mai của Âm Quý Phái, hai người đều tóc trắng như cước, nhưng vẫn giữ được phong vận mê hồn, chỉ khác nhau ở chỗ

Đán Mai vẫn còn diễm sắc, còn Hạ Diệu Doanh lại mang cho người ta ấn tượng lạnh lùng, mũi vênh lên, bất luận là đầu, tay, eo, chân đều đeo các loại bảo thạch, mỹ ngọc, kêu đình đình đang đang, nhưng bảo khí và y phục sắc sỡ như khổng tước đều không thể che giấu được những tia nhìn lạnh lùng lang độc xạ ra từ song mục bà ta. Thêm vào bộ móng tay dài đến cong lại, trông như một nữ cương thi mang theo tất cả đồ bồi táng đội mồ sống dậy vậy.

Mỹ Cơ Ty Na là một Miêu nữ trẻ tuổi xinh đẹp mê hồn, mái tóc dài đen tuyền, không đội mũ hay buộc khăn gì hết, cho dù phồng lên thuyền để động thủ, nàng vẫn tươi cười, tựa như đang tranh thủ hưởng thụ cuộc sống này vậy. Gò má nàng rất cao, nếu không phải có chiếc mũi cũng rất cao thì nhất định sẽ rất chướng mắt, có điều giờ trông nàng lại có thêm mấy phần ngạo khí, nhưng cũng không mất đi vẻ phong tình mê hoặc. Nàng và sư phụ Hạ Diệu Doanh mặc cùng một loại váy, nhưng chiếc váy của nàng chỉ dài đến đầu gối, lộ ra đôi chân tuyệt đẹp và hai chiếc ủng da bò, cả người tán phát ra ý vị khiêu khích nam nhân.

Công lực của nàng chỉ kém hơn Hạ Diệu Doanh một chút, theo sát phía sau bà ta hạ thân xuống thuyền, vừa xuống người đã lập tức trầm ổn được ngay.

Ánh mắt Từ Tử Lăng dịch dần từ thanh kiếm nhô ra sau vai phải của nàng sang nam tử trẻ tuổi lên thuyền thứ ba, người này có lẽ là Thành Đô tiểu ác bá Hoắc Kỳ Đồng, bên ngoài bộ kinh trang khoác một tấm áo choàng gấm, eo đeo trường đao, thể hình rắn chắc, da dẻ đen đúa, tuy không thể gọi là anh tuấn nhưng lại tràn trề mị lực nam tính, nhưng thái độ ngạo mạn của y thì cực kỳ đáng ghét, tựa hồ như không hề coi ai vào mắt vậy.

Đợi cho ba người đứng thành hình chữ “phẩm” trên mũi thuyền, bốn người còn lại mới lục tục sang tới nơi, hai người là Miêu nhân, hai người Hán có lẽ là thủ hạ của Hoắc Kỳ Đồng.

Lâm Lang cung tay thi lễ với ba người theo đúng quy lệ giang hồ, nói: “Lão lão tiền giá giang lâm, tiểu...”

Hạ Diệu Doanh không thèm nhìn y lấy nửa mắt, chỉ chăm chăm nhìn thẳng vào mặt Từ Tử Lăng, xua tay ngắt lời: “Lời thừa thì không nên nói!”.

Sau đó lại gần giọng nói: “Cung Thần Xuân ngươi cũng to gan thật, rứt đầu rứt cổ bao nhiêu năm, giờ lại dám nghênh ngang đến Tán Hoa Lâu tầm hoan tác lạc, có phải ngươi nghĩ Hạ Diệu Doanh này đã quên hết những gì ngươi làm trước đây, không tính toán gì nữa phải không?”.

Liếc thấy thần sắc oán hận phần nộ trong mắt Hạ Diệu Doanh, Từ Tử Lăng cũng cảm nhận được bà ta và Cung Thần Xuân không phải là thù hận thông thường, mà có cả chuyện

ân oán nam nữ bên trong, thâm kêu đen đũi, biết rằng mình chỉ cần lên tiếng, sẽ lập tức lộ ra đuôi chồn, nhưng gã lại không thể không lên tiếng, chỉ đành thở dài, lắc đầu cười khổ.

Mỹ Cơ Ty Na tròn tròn mắt hạnh lên, giận giữ quát: “Đại sư tử vì người mà u uất đến chết, Cung Thần Xuân nhà người có chết vạn lần cũng không đủ đền hết tội!”.

Từ Tử Lăng thâm kêu may mắn, lại càng cảm thấy buồn cười, mới đầu gã còn tưởng rằng “mình” có quan hệ này nọ với Hạ Diệu Doanh, thì ra là với đại đệ tử của bà ta, bèn cười khổ nói: “Chuyện bên trong phức tạp dị thường, các vị có thể nghe tại hạ giải thích không?”.

Hoắc Kỳ Đồng mất lộ hung quan, gằn giọng quát lên: “Chỉ nhìn người nghe tin mà không hề bi thương đau khổ đã biết Cung Thần Xuân người là kẻ vô tình vô nghĩa, lang tâm cấu phế rồi!”.

Lôi Cửu Chỉ đứng sau lưng Từ Tử Lăng bật cười nói: “Hoắc Kỳ Đồng người nói đi đâu vậy, số nữ tử ở Thành Đô bị người cưỡng gian rồi bỏ rơi chỉ e nhiều không đếm xuể, nói vậy không sợ người khác cười cho à?”.

Ánh mắt bọn Hạ Diệu Doanh lan đầu tiên rời khỏi Từ Tử Lăng, dừng lại ở trên mình Lôi Cửu Chỉ.

Hoắc Kỳ Đồng “hừ” một tiếng, rút đao ra bước lên phía trước, cao giọng hỏi: “Người là ai?”.

Từ Tử Lăng biết chuyện này đã khó thể dàn xếp ổn thỏa, phương pháp duy nhất là khiến đối phương biết khó mà lui, nhưng vấn đề ở chỗ gã tuyệt đối không thể sử dụng võ công “Nhạc Sơn” đã đánh bại Tịch Ứng. Nghĩ đoạn, gã bèn bước lên một bước, hừ lạnh nói: “Nếu người tiếp được ta ba chiêu, Cung mỗ sẽ thúc thủ chịu trói, tùy các người muốn làm gì thì làm, nhưng nếu không tiếp được, các người phải lập tức triệt thoái, sau này không được tới làm phiền ta nữa, Hoắc Kỳ Đồng người đủ tư cách làm chủ không?”.

Hoắc Kỳ Đồng tức giận hét lớn: “Phí lời!”

Đồng thời lao lên bổ xuống một đao.

Đao phong rít gió vù vù, Lâm Lang vội vàng nhảy lùi lại phía sau cho hai người giao chiến.

Đệ tử Ô Giang Bang ngoại trừ những người phải điều khiển thuyền ra, kỳ dư đều tập trung lên đài quan sát ở giữa để xem nhiệt náo, những lữ khách khác cũng ra khỏi khoang thuyền, đứng ngoài cửa khoang quan chiến, Hàn Trạch Nam là một trong số đó.

Từ Tử Lăng mỉm cười ung dung, ngắm chuẩn đao thế của đối phương, hữu thủ vươn ra, lúc trao lúc chưởng, lúc đến sát lưỡi đao của họ Hoắc mới nắm tay lại thành đao.

“Bình!”.

Khí kinh và đao kinh chạm nhau, Hoắc Kỳ Đồng như bị điện giật, cả người lẫn đao bị Từ Tử Lăng đẩy lui sáu bảy bước.

Chúng nhân đều lấy làm động dung.

Sự thực thì Từ Tử Lăng chỉ dùng chưa đến nửa phần lực đao, nếu gã toàn lực xuất thủ, chỉ sợ Hoắc Kỳ Đồng phải thổ huyết tại trọng thương rồi.

Hạ Diệu Hoanh quát lớn: “Kỳ Đồng lui lại!”.

Mỹ Cơ Ty Na lướt tới như chớp, đề phòng Từ Tử Lăng thừa cơ truy kích Hoắc Kỳ Đồng, cất tiếng thánh thót nói: “Nếu người đánh bại được ta trong ba chiêu, chúng ta sẽ lập tức quay đầu rút lui”.

Hoắc Kỳ Đồng lui thủ trở lại bên cạnh Hạ Diệu Doanh, tuy không phục nhưng khí huyết toàn thân y vẫn đang nhộn nhạo, có muốn đánh tiếp cũng không thể vận lực.

Nhãn lực Từ Tử Lăng đâu phải hạng tầm thường, vừa nhìn đã biết công lực Ty Na cao hơn Hoắc Kỳ Đồng mấy bậc.

Có điều nếu có thể làm vậy mà đẩy lui địch nhân thì quả là vô cùng lý tưởng, bèn đánh liều nói: “Nhất ngôn vi định, nếu Cung mỗ không thắng được cô nương trong ba chiêu sẽ thúc thủ chịu trời, quyết không nuốt lời”.

Đám người bên phía Hạ Diệu Doanh lập tức bật cười chế nhạo, cho rằng gã không biết tự lượng sức.

Ô Giang Bang và chúng lũ khách cũng rì rầm bàn tán, trong lòng họ đương nhiên đứng về phía Từ Tử Lăng, tự nhiên là phải lo lắng thay cho gã.

Phải biết rằng Mỹ Cơ Ty Na là một trong tứ đại thủ lĩnh của Ba Minh, danh chấn Ba Thục, muốn thắng nàng đã không phải chuyện dễ, huống hồ hạn định chỉ có ba chiêu.

Nếu lúc này Từ Tử Lăng là “Nhạc Sơn” chứ không phải Cung Thần Xuân, đương nhiên sự tình sẽ hoàn toàn khác.

Ty Na cười khanh khách nói: “Cung Thần Xuân người đã quá kiêu ngạo đó!”.

“Cheng!”.

Bảo kiếm rời bao.

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Chậm đã!".

Hạ Diệu Doanh gắt giọng quát: "Có phải ngươi đã hối hận rồi không?".

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>